

Η Μαριάννα Στραπατσάκη στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο [17.05 - 31.08 2012]

στο πλαίσιο του εορτασμού της Παγκόσμιας Ημέρας των Μουσείων

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΘΕΣΗΣ: Αντρέας Ιωαννίδης

Στιβαρές κολόνες και ρέον 'ύδωρ'. Σταθερά θεμέλια, αλλά και ροή του κόσμου. Το αρχέγονο νερό ρευστοποιεί τα πάντα, το αρχέγονο φως προβάλλει σε αντανάκλαση τη μνήμη. Τα δύο αυτά βασικά στοιχεία της Ζωής εμπεριέχονται στην κολόνα, τον Άξονα του κόσμου. Έτσι συνέλαβε η Μαριάννα Στραπατσάκη την αιώνια διεργασία της γέννησης - θανάτου - αναγέννησης. Με τον τίτλο του έργου της, *Τα Φαντάσματα της Μεσογείου ή Οι Αντικατοπτρισμοί του Παρελθόντος*, μας καλεί επιπλέον να ανακαλέσουμε στη μνήμη μας τους πολιτισμούς της Μεσογείου, κολόνες του σύγχρονου Δυτικού

Κόσμου. Η επιλογή του αρχαίου ναού της Αφαίας, μας καθοδηγεί παραπέρα, να εστιάσουμε στον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, υμνητή του ιδανικού ανθρώπου. Παρελθόν και παρόν σε διαρκή σύνδεση. Αρχαία και σύγχρονη τέχνη σε αρμονική σύγκλιση. Το συγκλονιστικό αυτό δημιούργημα μας καλεί να ανταποκριθούμε στον προτεινόμενο διάλογο, περνώντας από το στατικό στο κινούμενο, από το παρελθόν στο παρόν και το μέλλον. Σε μια περίοδο κρίσης, όπως αυτή που βιώνουμε, το έργο της Μαριάννας Στραπατσάκη μάς συγκλονίζει δυσάρεστα με τα ταραγμένα ύδατα και τα ρημαγμένα ερείπια, ταυτόχρονα,

όμως, μας θωπεύει και μας θεραπεύει με το φως, διατρανώνοντας την τελολογική αναγέννησή μας στο αδιάσειστο Κόσμο. Με αυτούς τους συμβολισμούς το έργο της Μαριάννας Στραπατσάκη εναρμονίζεται μέσα στο Μουσείο, ανάμεσα στα αρχαία γλυπτά. Η παρουσία του διατρανώνει τη διαχρονική αξία της ελληνικής αρχαιότητας, που εστιάζει στον Άνθρωπο. Παράλληλα, υλοποιείται και ένας από τους στόχους του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου, να αποτελεί πολιτιστικό πυρήνα στο κέντρο της πρωτεύουσας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΛΤΣΑΣ
Διευθυντής του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου

Τα Φαντάσματα της Μεσογείου ή Οι Αντικατοπτρισμοί του Παρελθόντος

Σε ένα χωρίο της ποιοτικής θεογονίας, ο κόσμος δημιουργείται με διαδοχικές γεννήσεις, οι οποίες όμως πραγματοποιούνται χωρίς έρωτα, χωρίς ένωση δηλαδή, με βάση το διαχωρισμό: η Γη γεννά τον Ουρανό και τον Πόντο (θάλασσα). Το ίδιο θα συμβεί αργότερα και στη χριστιανική κοσμογονία: όταν από τα ύδατα θα αναδυθεί η Γη. Ο συνεχής διαχωρισμός θα οδηγήσει σε τριμερή διάρθρωση του κόσμου, του Ουρανού, της Γης και του Άδου. Μόνο που ο άνθρωπος δεν αντέχει την κατάσταση διαχωρισμού και αναζητάει την ένωση, αναζητάει την παρουσία του έρωτα. Και δημιουργείται ο κοσμικός άξονας που ενώνει τα διαφορετικά, ο «axis mundi», βυθισμένος στο κέντρο, στον ομφαλό του Κόσμου-Γης, σταθερό σημείο αναφοράς. Είναι ο στύλος, η κολόνα των πολιτισμών της Μεσογείου, η μεσοποταμιακή, η αιγυπτιακή, η ελληνική, η οποία θα γίνει ο axis mundi και του δυτικού κόσμου. Κι έτσι, με τον κοσμικό άξονα βρισκόμαστε στο στερεότερο σημείο της Δημιουργίας, εγγυητή της μορφής του κόσμου απέναντι στην προ της δημιουργίας άμορφη ρευστότητα. Το συγκεκριμένο απέναντι στο αφηρημένο. Αυτή τη ρευστότητα έρχεται να συμβολίσει το νερό. Μόνο που η υδάτινη ρευστότητα αποτελεί την πηγή της κάθε δημιουργίας, το καθαρτήριο βάπτισμα κι έτσι παραμένει καταγραμμένο στο μεσογειακό συλλογικό ασυνείδητο.

Είναι ο εγγυητής του μύθου της αενάου επιστροφής, η αρχή που εμφανίζει, εξαφανίζει και επανεμφανίζει· σχηματίζει, αποσχηματίζει και ανασχηματίζει: γεννά και αναγεννά την ιστορία. Η Μεσόγειος είναι για τους λαούς της μια πραγματική δεξαμενή κάθαρσης. Ο Mircea Eliade θα πει για το συμβολισμό των υδάτων ότι είναι η «δεξαμενή όλων των δυνατοτήτων ύπαρξης» προηγούνται κάθε μορφής και είναι φορείς κάθε δημιουργίας... η κατάδυση συμβολίζει επιστροφή στο άμορφο, σημαίνει ενσωμάτωση στον αδιαφοροποίητο τρόπο μιας προ-ύπαρξης. Η ανάδυση επαναλαμβάνει την κοσμογονική πράξη της μορφοποίησης· η κατάδυση ισοδυναμεί με διάλυση της μορφής. Για τους παραπάνω λόγους ο υδάτινος συμβολισμός παραπέμπει συγχρόνως σε θάνατο και αναγέννηση».

Αν ένας από τους ρόλους της τέχνης είναι να αποσπάσει ή να προσθέσει έννοιες στον κόσμο μας, τότε και το κείμενο που γράφεται με αφορμή ένα έργο τέχνης έχει μια αντίστοιχη λειτουργία ως προς αυτό το τελευταίο. Έτσι μπόρεσα να αντιληφθώ αυτή την «εγκατάσταση» ανακαλώντας στη μνήμη μου τον μυθικό άνθρωπο και και την αρχέτυπη πράξη της Δημιουργίας. Άλλωστε, μήπως και κάθε καλλιτέχνης δεν προσπαθεί να δημιουργήσει τον κόσμο του;

Αναφορά λοιπόν στη Δημιουργία με κέντρο τα ύδατα, τα οποία «προηγούνται κάθε μορφής και είναι φορείς κάθε δημιουργίας». Τα ύδατα ως «δεξαμενή όλων των δυνατοτήτων ύπαρξης». Ταραγμένα, σημαίνει επιστροφή στην αφηρημένη, άμορφη και προ της δημιουργίας κατάσταση: κατάλυση της Ιστορίας. Ήρεμα, σημαίνει επαναφορά στη στερεότητα της μορφής: αποκατάσταση της Ιστορίας. Μια διαδικασία που επαναλαμβάνεται με πλεονασμό στο έργο της Μαριάννας Στραπατσάκη: στο ίδιο το νερό, στην εικόνα του video και στις ανακλάσεις της ανοξείδωτης λαμαρίνας. Μόνο που αυτό το «ανοξείδωτο» με κάνει λίγο να «παρεκτραπώ» και να το δω σαν αντίσταση στη φθορά, στο χρόνο. Οι εικόνες τόσο από το ταραγμένο νερό, όσο και από το ήρεμο, ανακλώνται στην ανοξείδωτη επιφάνεια: οι εικόνες της συνεχούς γέννησης-θανάτου-αναγέννησης. Το έργο αποτελεί το χώρο όπου το παρελθόν, το παρόν και η δυνατότητα του μέλλοντος συνυπάρχουν. Αυτός δεν είναι άλλωστε ο χώρος του ασυνείδητου, συλλογικού και ατομικού; Ο χώρος του άξονα του κόσμου, που ενοποιεί διαφορές και αντιθέσεις τόσο μέσα στο χώρο όσο και μέσα στο χρόνο;

Όλα τα παραπάνω με καθυσχάζουν για την παρουσία ενός σύγχρονου έργου τέχνης με τέτοιο περιεχόμενο, μέσα σε ένα Αρχαιολογικό Μουσείο και μάλιστα στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο που προσφέρει ένα πανόραμα της ελληνικής αρχαιότητας, μιας δηλαδή περιόδου που είχε όραμα για τον άνθρωπο· που σκεφτότανε, φανταζότανε, και φαντασιωνότανε τον ιδανικό άνθρωπο. Διαδικασία τόσο πολύτιμη και αναγκαία για την εποχή μας που στερείται συλλογικών οραμάτων.

ΑΝΤΡΕΑΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Αναπληρωτής Καθηγητής, Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, Αθήνα, Απρίλιος 2012

“Πραγματικά θαυμάσιο!... Είναι σαν τη ρευστή μνήμη ενός παρελθόντος που σβήνει, που ξανάρχεται στη μνήμη... ίσως για μια τελευταία φορά... χώρος ονείρου... φανταστικός χώρος... πάντα ρει... ακόμα και κυρίως ο χρόνος.”

Andrei Math, Μονπελιέ, 1989

“Πολύ εντυπωσιακό, έξω από τα όρια του χρόνου – ένας κόσμος καταποντισμένος, μια εικόνα από τον κόσμο πριν από τις εικόνες, όταν ο κόσμος ήταν μια σκέψη χωρίς προσανατολισμό, ή όταν ο κόσμος θα υπάρχει χωρίς εμάς – όραμα απάνθρωπο και δροσερό, σαν το αιώνιο φως.”

Jean-Paul Faugier, Μονπελιέ, Μάιος 1989

Ένα βίντεο για τη Μαριάννα Στραπατσάκη

Συγχρόνως περιγραφική και γεννήτρια εντυπώσεων, η βιντεοταινία που μεταδίδεται στην εγκατάσταση της Μαριάννας Στραπατσάκη θα συμπληρώσει και θα πλουτίσει την ιδέα της μνήμης. Ξαν να έρχονται από την αρχαιότητα, εικόνες αρχαίου ναού, είναι φιλμαρισμένες με ηρεμία, αργή κίνηση, περιγραφή του χώρου· οι κολόνες είναι «ζωντανοί στύλοι».

Αυτή η ονειροπόλος προσέγγιση επιτρέπει να ονειρεύεσαι αυτόν τον άλλοτε κατοικούμενο χώρο: η επανάληψη των εικόνων κάνει να δέχεσαι αυτόν το χώρο σαν ένα χώρο πέρασματος, μορφωτικό και ιστορικό. Αυτές οι εικόνες αποδίδουν την ιδέα του χρόνου (εποχή και πέρασμα) και της κίνησης (πηγαινέλα, εξωτερικό και εσωτερικό του ναού, ουρανός και γη).

Στο δεύτερο μέρος του βίντεο, εικόνες πάλλονται (με εφέ), ζωντα-

νεύουν σε μια χαοτική κίνηση: μια αίσθηση αιώρησης και ιλίγγου παροτρύνει το θεατή να ονειρεύεται δυνατές στιγμές της Ιστορίας. Τότε ο χρόνος καταστρέφεται – αυτό επιτρέπει τη μεσολάβηση των λεπτομερειών των εικόνων, των σχεδίων πάνω στη λαμαρίνα της Μαριάννας Στραπατσάκη: το βασικό θέμα επεξεργασμένο, δουλεμένο με ένα μείγμα οραμάτων της πραγματικότητας και της ζωγραφικής, κομμάτια από κολόνες, σκαλιά σπασμένα που οδηγούν στο ναό, χαραμάδες λίθων, το θέμα της εικόνας γίνεται ζωγραφικό.

Με το ρυθμό και το μοντάζ, το βίντεο θα περάσει το θεατή σε διάφορες εποχές: τη σκοτεινή εποχή που ο ναός φαίνεται σαν ένας εφιάλτης εξασθενημένος και πνιγμένος στο ταραγμένο νερό. Πρόκειται απλά για τον αντικατοπτρισμό του ναού στη λαμαρίνα, οπτικό εφέ ασυνήθιστο, που θυμίζει ότι αυτός ο χώρος είναι το συναπάντημα των ανθρώπων και των θεών – μεταλλική εποχή όπου η ίδια η πέτρα αρχίζει να μιλάει.

ROBERT CAHEN

Βιντεοκαλλιτέχνης, Απρίλιος 1989

Στο έργο *Τα Φαντάσματα της Μεσογείου ή Οι Αντικατοπτρισμοί του Παρελθόντος* της Μαριάννας Στραπατσάκη, το παιχνίδι του αντικατοπτρισμού δεν υπονοείται ως συμβολική μεταφορά, αλλά, αντίθετα, αποτελεί βασικό συνθετικό στοιχείο της κατασκευαστικής της πρότασης. Η άμεση λειτουργική χρήση της αντανάκλασης του φωτός μέσα από βιντεο-οθόνες, που αποδομούν και ανασυνθέτουν αρχαία ερείπια (ο ναός της Αφαιάς Αθηνάς στην Αίγινα), προδίδει όχι απλώς μια διαφορετική τεχνολογία των μέσων που χρησιμοποιούνται αλλά και έναν διαφορετικό τρόπο τοποθέτησης και αντιμετώπισης των ίδιων αρχέτυπων ερωτημάτων.

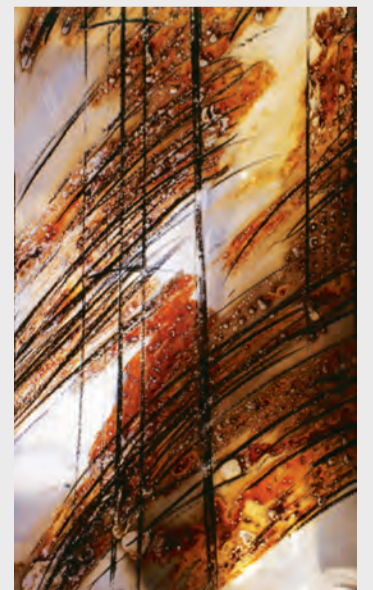
Κατά τη γνώμη μου, η ίδια η χρήση των μέσων και των υλικών (οθόνες βυθισμένες μέσα σε νερό και ενσωματωμένες σε τέσσερις διπλούς κίονες από πλέξιγκλας και ανοξείδωτη λαμαρίνα) παραπέμπει σε μια ποιητική, όχι περισσότερο «μοντέρνα», αλλά περισσότερο συνυφασμένη με μια ορθολογική και επομένως δικασμένη συνείδηση των έργων του πολιτισμού και της μνήμης της Ιστορίας.

[...] Εξάλλου, σε αυτήν ακριβώς την αίσθηση του ανέφικτου και της αντικατοπτριζόμενης συνειδησιακής πλάνης εντοπίζεται και το αληθινό ενδιαφέρον της συνθετικά πολυδιάστατης κατασκευής της Στραπατσάκη.

ΝΙΚΗ ΛΟΪΖΙΔΗ

Το Βήμα, 15 Αυγούστου 1999

Αναφορά στη Δημιουργία με κέντρο τα ύδατα, τα οποία «προηγούνται κάθε μορφής και είναι φορείς κάθε δημιουργίας». Τα ύδατα ως «δεξαμενή όλων των δυνατοτήτων ύπαρξης».

φωτογραφία: Νίκος Κασένης

Το πώς ένα αρχαίο ερείπιο ενδυναμώνεται ως σημασία, προστρέχοντας σ' ένα σύγχρονο εικαστικό προβληματισμό, ανικνεύει η Μαριάννα Στραπατσάκη στη δουλειά της, που εκθέτει σε δύο χώρους: το Γαλλικό Ινστιτούτο και τη Μέδουσα Αίθουσα Τέχνης.

Στο ίδρυμα της οδού Σίνα, η Στραπατσάκη δημιουργεί μια εγκατάσταση βίντεο, στην οποία μετέχουν, η ζωγραφική, το πλεξιγκλάς και το νερό. Στη Μέδουσα, πάλι, η καλλιτέχνης αποκαλύπτει τη ζωγραφική δουλειά, το ένα δηλαδή από τα στοιχεία που μετέχουν στην εγκατάσταση.

Πρόκειται για μια ζωγραφική με αναφορές στο παιχνίδι φώς - θάλασσα - αρχαίος ναός, πάνω σε λαμαρίνα σε σχήμα στήλης. Στην εγκατάσταση του Γαλλικού Ινστιτούτου, η ζωγραφισμένη λαμαρίνα έχει «μπει» σε κολόνα πλεξιγκλάς που στην εσωτερική της κοιλότητα κυκλοφορεί το νερό και στο κάτω μέρος υπάρχει μια οθόνη που προβάλλει το ναό της Αφαίας Αθηνάς στην Αίγινα, αποσπασματικά η ολόκληρο, και πάντα σε σχέση με το φώς - τον ουρανό και τη θάλασσα. Η κολόνα με τη ζωγραφική, το νερό, την οθόνη επαναλαμβάνεται τέσσερις φορές προβάλλοντας διαφορετικές εικόνες του ίδιου θέματος.

[...] Τι το ιδιαίτερο, τώρα, έχει η συγκεκριμένη δουλειά της Στραπατσάκη, στις μέρες μας, όπου οι εγκαταστάσεις, το βίντεο, τα εξωζωγραφικά υλικά απέχουν από το να δηλώνουν τη σχέση τους με την όποια πρωτοπορία, αντίθετα θα λέγαμε πως ως περιγραφή μπορεί να εντάσσονται και σε μια «μπανάλ» εικαστική πραγματικότητα;

Είναι ένα έργο ευαίσθητο, ποιητικό και αληθινό, που βλέποντάς το ο θεατής δεν έχει την ανάγκη να το εντάξει στην κατηγορία που δίνουμε με την παραπάνω περιγραφή —κατηγορία που βεβαίως δεν υποτιμούμε καθόλου όταν προέρχεται από πραγματι-

κούς καλλιτέχνες και όχι «κατασκευαστές»— άρα και να το δει μέσα στο συγκεκριμένο χρόνο. Κι από αυτή την άποψη, θα το αντιμετωπίζαμε ως μια σύγχρονη εικαστική κατάθεση, όχι διαμέσου των υλικών που χρησιμοποιεί, αλλά του τι σημαίνει η «εικόνα» που δίνει.

Δεν πάει πολύς καιρός, που είδαμε στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης του Παρισιού στην έκθεση *Η ιστορία του Μουσείου* έναν άλλο χειρισμό, του Παρθενώνα αυτή τη φορά, μέσα από μια εγκατάσταση βίντεο του Τζουμ Ναμ Πέικ. Ήταν μια σκληρή, επιθετική εγκατάσταση, περασμένη βεβαίως μέσα από τη ματιά του ιδιοφυούς Κορεάτη καλλιτέχνη, εγκατάσταση που θαυμάσαμε χωρίς όμως να μας συγκινήσει. Γιατί; Ίσως, επειδή το μνημείο είχε αντιμετωπιστεί ως «εικόνα» με σημασία «καταναλωτική» κι αναπαραγωγική χωρίς προσωπικό βίωμα-συγκίνηση. Ήταν δηλαδή, μια εντυπωσιακή, δυνατή εγκατάσταση βίντεο.

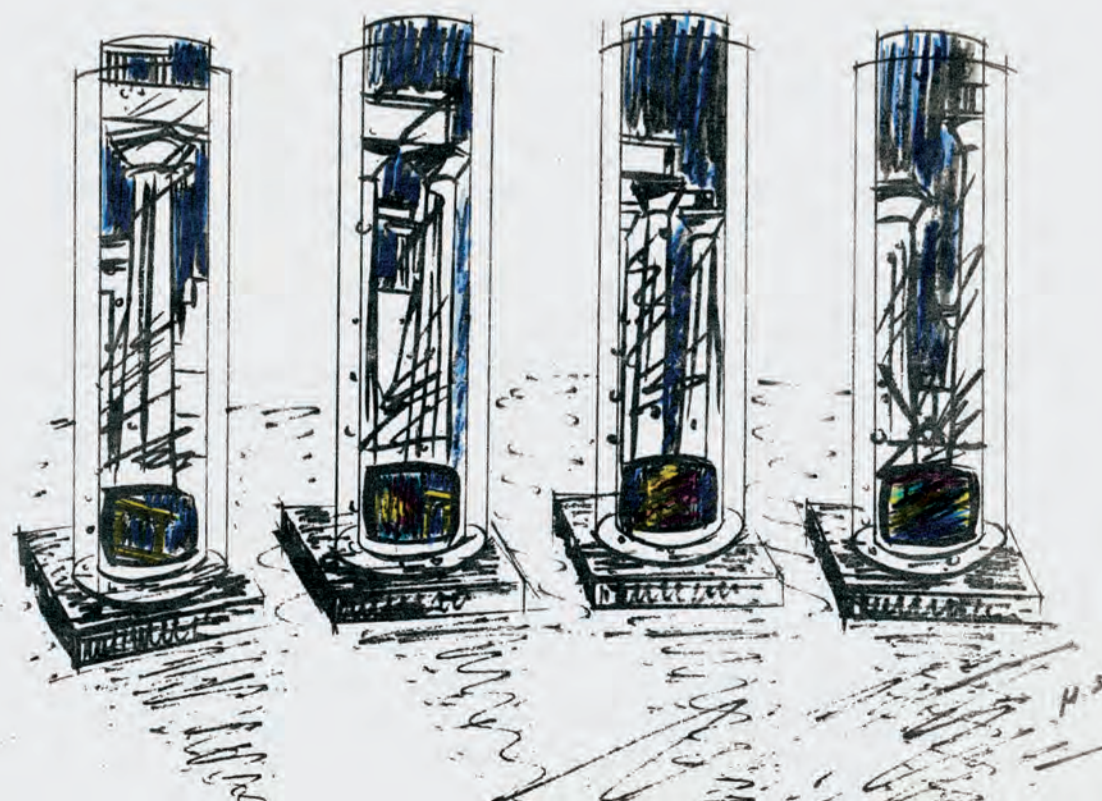
Ο ναός της Αφαίας, αντίθετα, στη Μαριάννα Στραπατσάκη, η σχέση του ναού με το θαλασσινό νερό και τον ουρανό ήταν μια προσέγγιση βιωματική, που μας έκανε να λησμονήσουμε τις οθόνες και την τεχνολογία και να ονειρευτούμε. Εξάλλου είναι τόσο διαφορετικά αυτά που κάνουν και αυτά που προσεγγίζουν. Απλά σκέφτομαι και προβληματίζομαι συγχρόνως, για το πώς μια εγκατάσταση βίντεο δηλώνει εξαρχής τι είναι και πώς μια άλλη εγκατάσταση βίντεο δεν σηματοδοτείται ακριβώς κι ούτε χαρακτηρίζεται από το συγκεκριμένο υλικό.

[...] *Τα Φαντάσματα της Μεσογείου* της Στραπατσάκη είναι ένα εικαστικό έργο, κατά τη γνώμη μας, που δεν οφείλει στο βίντεο και το μοντάζ αλλά στην προσωπική ματιά της δημιουργού που περιτρέπει το όλο «θέαμα» με ευαισθησία.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΑΓΚΟΥ
Ελευθεροτυπία, 30 Ιανουαρίου 1990

“Εικόνες βγαλμένες από το συλλογικό ασυνείδητο συγκινούν και εμπνέουν το ατομικό ασυνείδητο. Αισθανόμαστε συγχρόνως να αναδυόμαστε από το νερό και να ξαναγεννιόμαστε σαν από κεραυνό με μοναδικό τρόπο να εξαφανιζόμαστε μέσα στη λήθη. Μια όμορφη εικονογράφηση αυτή της ζωτικής λειτουργίας που είναι η δημιουργική πράξη. Τι μπορεί να πει κανείς παραπάνω μπροστά σε τόσο αισθαντικότητα και γνώση; Εύγε!”

Serge Hartmann, Guebwiller, Αύγουστος 1989

Μαριάννα Στραπατσάκη

Εικαστικός – Βίντεοκαλλιτέχνης
Αναπληρώτρια Καθηγήτρια
Τμήμα Τεχνών Ήχου και Εικόνας
Ιόνιο Πανεπιστήμιο
maristra@otenet.gr
<http://www.mariannestrapatsakis.gr/>

Γεννήθηκε στην Αθήνα, όπου ξεκίνησε τις σπουδές της στο Α.Τ.Ι. (Αθηναικό Τεχνολογικό Ινστιτούτο) Δίπλωμα Διακόσμησης Εσωτερικών Χώρων. Από το 1969 έως το 1974 με υποτροφία της Ακαδημίας Αθηνών, συνέχισε τις σπουδές της, στην Ecole Nationale Supérieure des Beaux Arts του Παρισιού - Δίπλωμα Ζωγραφικής και Σχεδίου, Δίπλωμα Ιστορία της Τέχνης στην Ecole du Louvre, και License Πλαστικών Τεχνών στο Πανεπιστήμιο Paris I (Sorbonne). Από το 1973 ξεκινάει την καλλιτεχνική της καριέρα.

Ενδεικτικά κάποιοι σταθμοί είναι: Τιμητική διάκριση «Mention d' Honneur» το 1973 στην ομαδική έκθεση «9eme Prix de la Cote d'Azur», ενώ από το 1984 εμπλέκεται στο κίνημα της Βίντεο Τέχνης και αποτελεί έναν από τους πρωτεργάτες του κινήματος στην Ελλάδα. Το 1994 παρουσιάζει το πολυθέαμα «BYZANTIO» στο Παλαιό Φρούριο της Κέρκυρας, στο πλαίσιο της Προεδρίας της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ το 1998 η εγκατάσταση «Τα Φαντάσματα της Μεσογείου ή Οι Αντικατοπτρισμοί του Παρελθόντος» έχει επίσημη πρόσκληση από το 10ο Φεστιβάλ Βίντεο Τέχνης του Montpellier της Γαλλίας. Η ίδια εγκατάσταση παρουσιάζεται στο περίπτερο του Σύμβουλιου της Ευρώπης στη Λισαβόνα, Πορτογαλία, στη Ρώμη, Βερολίνο, Αθήνα, Ρόδο, Πάτρα, Θεσσαλονίκη, Κωνσταντινούπολη.

Το 2009 παρουσιάζει την τριλογία «Γέννηση – Ζωή – Θάνατος» στο κέντρο Καλλιτεχνικών Ευρωπαϊκών Ανταλλαγών «arollonia», στο Στρασβούργο, Γαλλία. Το 2010 παρουσιάζει την τριλογία «Γέννηση-Ζωή-Θάνατος» στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Κρήτης.

Το 2011 παρουσιάζει το έργο «Άδελφοι Τόποι-Απέραντο Λευκό» στο ΕΜΣΤ (Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης) στην Αθήνα, προσκαλείται από τον Δήμο

Αθηναίων και παρουσιάζει το έργο της στην τιμητική έκθεση τεσσάρων γυναικών ορόσημο των τελευταίων τριάντα χρόνων «ΟΙ ΚΥΡΙΑΣ ΣΗΜΑΔΕΥΟΥΝ», και εκθέτει έργα της στο Μουσείο Νεοελληνικής Τέχνης στη Ρόδο. Το 2012 παρουσιάζει το έργο «Τα Φαντάσματα της Μεσογείου ή Οι Αντικατοπτρισμοί του Παρελθόντος» στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών.

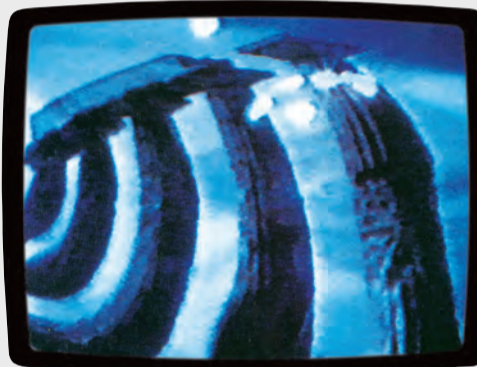
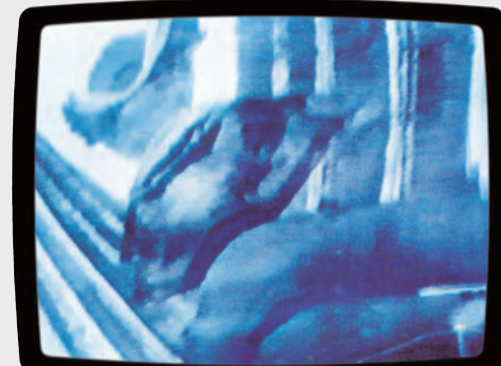
Έχει πραγματοποιήσει τριάντα τέσσερις ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πενήντα πέντε ομαδικές εκθέσεις σε όλο τον κόσμο. Έχει διατελέσει επί τριάντα χρόνια καλλιτεχνική διευθύντρια του περιοδικού «Αρχαιολογία και Τέχνες», ενώ έχει συμμετάσχει επανειλημμένα ως μέλος κριτικών εικαστικών επιτροπών. Το 2004 διετέλεσε ιδρυτικό μέλος του Τμήματος Τεχνών Ήχου και Εικόνας στο οποίο διδάσκει έως σήμερα ως Αναπληρώτρια Καθηγήτρια. Έχει πάρει μέρος σε Επιστημονικά Συνέδρια και σε Σεμινάρια Τέχνης.

Το έργο της παρουσιάζεται στις πλέον έγκυρες εγκυκλοπαίδειες έργων καλλιτεχνών και σε 140 δημοσιεύσεις του τύπου, του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης, από Ιστορικούς και Κριτικούς Τέχνης.

Εργα της βρίσκονται στην Ελλάδα: στο Υπουργείο Πολιτισμού, στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στην Εθνική Πινακοθήκη, στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Ελίζας και Βασίλη Γουλανδρή, στη Δημοτική Πινακοθήκη Ρόδου, στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Κρήτης, στο Δήμο Ρόδου, στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στο Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού Θεσσαλονίκης, στη Πινακοθήκη Βιάννου Κρήτης, στη Πινακοθήκη Σύρου, στη συλλογή Χάρη Αντωνίου, στη συλλογή Περικλή Σαχίνη, στη συλλογή Κ.Φίξ στην Αυστρία, στη συλλογή Τ. Καραβία στη Νέα Υόρκη και σε συλλογές στη Γαλλία, Ελβετία και Ηνωμένες Πολιτείες.

“Σ’ αυτή την εκπληκτική έκθεση, η έννοια “σύγχρονη τέχνη” βρίσκει την απόλυτη έκφρασή της. Μας επιτρέπει να δούμε μέχρι ποιο σημείο οι καινούργιες τεχνικές, εφαρμοσμένες στο δημιουργικό κομμάτι, μπορούν να εκφράσουν την ευαισθησία του σημερινού ανθρώπου. Πολύ ενδιαφέρον...”

Dernières nouvelles d'Alsace, Guebwiller, 13 Αυγούστου 1989

“Πρέπει να πάτε στην αίθουσα Πέτρарχος, να δείτε την εγκατάσταση *Τα Φαντάσματα της Μεσογείου ή Οι Αντικατοπτρισμοί του Παρελθόντος* της Μαριάννας Στραπατσάκη. Είναι καθαρή εικαστική τέχνη. Καθόλου περίεργο, βέβαια, η Μαριάννα είναι εικαστική καλλιτέχνης πάνω από 15 χρόνια. Το βίντεο της παρέχει ένα ακόμη μέσο έκφρασης, αλλά όχι απόλυτο. Της επιτρέπει να δείξει «αυτό που δεν μπορούμε να δούμε με γυμνό μάτι» και να δημιουργήσει ένα διάλογο ανάμεσα σε δύο τρόπους έκφρασης: το στατικό και το κινητικό, μεταξύ δύο εποχών του πολιτισμού μας: την ελληνική αρχαιότητα και τον 20ό αιώνα, τον αιώνα της τεχνολογίας. Διάλογος που αποκαλύπτει τη συνεχή παρουσία του νερού, πρωταρχική ύλη απ’ όπου προέρχονται όλα.”

Marie-France Avril, Μονπελιέ REG/ART, Μάιος 1989

ΕΘΝΙΚΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ
Πατισίων 44, 10682 Αθήνα, Τ.: +30 2108217724
+30 2108217717, eam@culture.gr / www.namuseum.gr
Ώρες λειτουργίας: Δευτέρα: 13:30-20:00 / Τρίτη-Κυριακή: 08:00-15:00

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

